

KOUZELNÉ KOLEČKO

scénář k loutkovému divadlu

I. dějství

(kulisy - uvnitř zámku – královský trůn, král, královna, komoří)

Kašpárek (před oponou): Dobrý den, milé babičky a milí dědečkové.....ehm cože, tady jsou samé děti, samé holkyklukové?Aaaha, já si nevzal brýle, malý moment (*odchází pro brýle*). No jo, už to vidím, samá holka a samý kluk jako buk. No a teď jsem zapomněl, proč tady jsem a hlavně kde to jsem... Nevíte to děti? Co jsem to jen chtěl?... jooo aha pohádku, divadlo...No už jsem si vzpomněl. Tak se pohodlně posaďte a pozorně se dívejte a pozorně naslouchejte. Uvidíte a uslyšíte pohádku, kterou ještě nikdo nikdy neviděl a nikdy neslyšel. Jmenuje se Kouzelné kolečko.

V jedné vzdálené zemi, bylo Kolečkové království. Celé město i podhradí bylo postaveno do takového velkého kruhu, takže ať jsi šel, kam jsi šel, chodil jsi stále dokola. Tomuto království vládl král Ludvík IV. No, vládl, kraloval jen naoko, doopravdy vládla jeho moudrá žena Jarmila, která za krále vyřizovala všechny důležitosti. Král s královnou měli dcerku Jasmínku, ale moc se jim jí nepodařilo dobře vychovat. Práce jí nevoněla, byla rozmazlená a zhýčkaná, pořád se jen chtěla parádit a nic jiného jí netěšilo. Toto království mělo ještě jednu zvláštnost, v království byla posvátným zvířetem slepice. Proč tomu tak bylo, to se dozvíme z pohádky. Lidé se ke slepicím chovali velice uctivě, stavěli jim kostely a uctívali je jako bohy. I v té nejchudší chalupě měli alespoň jednu slepičku, kterou chovali jako oko v hlavě a podávali jí jen vybranou krmí. Lidé také věřili, že vejce, která slepice snesou, mohou mít v sobě kouzlo. Škoda, že jsem se nenarodil jako slepice...

Opona se roztáhne

Královna: vyčítavě (král chrní na trůnu) Ludvíku, kolikrát jsem ti říkala, že na trůnu se nespí, ale kraluje. Kdo to kdy viděl za bílého dne takhle lenošit.

Komoří, kolik dnes naše posvátné slepice snesly vajíček, musím to zapsat do účetní knihy.

Komoří: Vaše jasnosti....

Král: (rozespale a zmateně) Áááánooooo, co se děěějeeee.

Královna: ...a tady se nám někdo vyhajal. No zrovna se tady s komořím bavíme, o počtu dnes snesených vajíček. Tak se mi nějak zdá, že snášejí

slepičky méně a méně vajíček. Snad jim nic neschází, holčičká našim. *Ke komořímu* – tak tedy kolik dnes máme vajec?

Komoří: Vaše jasnosti, dnes slepičky ráčily snést 156 vajíček, to je...

Královna: *naštvaně a ustaraně* To je o 35 vajíček méně než minulý týden, tady něco nehraje.

Král: Tak si pust královské rádio, to hraje hezky. Za chvíli začíná slepičí hitparáda.

Královna: *rozčileně* Do slepičího hájku, mám já tohle zapotřebí. Muže mám budižkničemu a dceru..., kde ta holka vlastně lítá, asi jí budeme muset přistříhnout křidýlka.

Král: Mňam, křidýlka na medu a prosím dvojitou porci hranolek.

Královna: Ludvíku, tvoje zájmy jako je jídlo a chrnění za bílého dne určitě Jasmíně příkladem nejsou! Takhle kdybys Jasmínu někdy vzal třeba na projížďku na koni nebo na výstavu slepic, ale na to jste oba líní. Potřebovala bych, aby se mnou Jasmína šla a pomohla mi zjistit, proč ty naše holky opeřený nesou méně a méně vajíček. *Volá hlasitě-* Jasmínko, Jasmínko, Jasmíno!!!,kde ta zatracená holka vězí u sta věží. *Na krále* Tady vidíš, kam to vede, ta tvoje výchova, holka se má učit kralovat a zatím se někde parádí. Kdyby se takhle starala o naše slepičky a jejich vajíčka.

Jasmína: *přichází do komnaty a neochotně* Nooo, mami? Proč mě voláš, hoří snad?

Královna: Tak ona bude ještě drzá ta holka hubatá!!! Jasmíno, potřebuji, abys mi šla pomoci zjistit, proč naše slepičky snášení méně vajíček.

Jasmína: *odrzle s výsměchem* Slepičky, epičky, koho nějaké hloupé slepice zajímají. Nemám čas a ani zájem. Musím se chystat na ples do Kostkového království. Kéž by si mě princ vybral, tam neuctívají hloupé slepice jako my tady. Tam jsou daleko modernější lidé.

Královna: pane komoří, běžte prosím napřed do královského kurníku, přijdu hned za vámi.

Komoří: *potměšile* ano má paní, jak poroučíte, poroučím se

Královna: *na krále-* no Ludvíku, už je na čase, abys své dceři vysvětlil, proč jsou v našem království slepice posvátné a tak důležité.

Jasmína se otočí na krále

Král: Dcero moje, posad' se a naslouchej. Nechtěli jsme ti s maminkou motat hlavu, ale myslím, že bude lepší, když budeš vědět celou pravdu. Já prostě miluju vajíčka.

Královna: Ludvíku, nebud' srab a řekni Jasmíně pravdu a nevymýšlej si takové hlouposti.

Král: *nerozhodně* No, jak bych ti to drahá dcero řekl...

Jasmína: *rozmazleně a uštěpačně* Ta vaše povídání mě nudí a vůbec nezajímají. Potřebuji peníze na nové šaty a už nechci slyšet o těch hnusných slepicích vůbec nic!!!

Opona se zatahuje. Probíhá výměna kulis za rynek či náměstí

Kašpárek: Jak to ta rozmazlená princeznička dořekla, milé děti, pukla v zámku podlaha a pod ní zem a princezna se proměnila v bílou slepici a když se místo mluvení ozývalo jen nešťastné kvokání, neznámá síla milou princezničku, tedy slepičku vtáhla pod zem. Potom se zem zavřela. Nastalo v království velké pozdvižení, všichni zmateně pobíhali a princeznu hledali, ale marně...- *před oponou proběhne král, královna, komoří a volají princezno, Jasmínko, slepičko...*

Kašpárek se nakloní k dětem a šeptem povídá: Povím vám to velké tajemství. Král s královnou nemohli mít děti, ale moc po nich toužili. Už byli tak nešťastní, že byli schopni udělat všechno na světě, jen aby měli děťátko. A tak navštívili ve skalách čarodějnici, která jim poradila, že pod zemí se nachází Slepíčí království, kde musí najít bílou slepici na zlatém hnízdě a vzít jí vajíčko. Z toho vajíčka se pak královně a králi za 21dní vylíhne krásná dceruška. To se lehkou řekne, ale chodit pod zemí? To není pro obyčejného člověka jen tak, kdyby měl všechny ty chodby kopat krumpáčem, ani do své smrti by se do Slepíčího království neprohrabal. Král musel tenkrát čarodějnici zaplatit hodně peněz a zlata a slíbit jí, že do konce života jí bude živit a podporovat. Čarodějnice mu za to půjčila kouzelné kolečko. Jeho moc byla veliká. Pod jeho silou se zem rozestoupila a člověk mohl chodit pod zemí stejně snadno, jako po zemi. Když si točil doleva, zem se rozestupovala vlevo, když doprava, mohl si jít vpravo, když si dal kolečko nad hlavu, stoupal jsi zase vzhůru, když si dal kolečko k nohám, klesal jsi dolů. Největším kouzlem kolečka byla ale neviditelnost. Kdo držel kolečko v ruce, byl neviditelný. A tak se králi Ludvíkovi tenkrát podařilo ukrást z podzemního království kouzelné vajíčko a z něho se pak opravdu za 21dní vylíhla princezna Jasmínka. Tak a teď víte všechno. Pojdme se společně podívat, jak to vypadá v království teď.

II. Dějství

Opona se roztáhne, kulisy – rynek, náměstí (postavy královna, král, a mladíci ucházející se o záchranu princezny, vesničané)

Komoří: Na vědomost se všem dává, král Ludvík IV. dá půl království, celý královský kurník a princeznu Jasmínu tomu, kdo jí vypátrá. Princezna zmizela před 3 dny, vzala na sebe podobu bílé slepice. Stráže budou prohledávat v zemi všechny kurníky a všechny bílé slepice, které najdou, budou zabaveny

a odneseny na zámek. Do té doby je přísný zákaz prodeje bílých slepic do zahraničí.

Král: *nešťastně* Ach, ach, to jsem nešťastný, snad se té naší holce nic nestalo a je někde v pořádku a netrpí zimou a hladem.

Královna: *uplakaně* Mě teď mrzí, že jsem byla na princeznu přísná a rozzlobená. Vždyť ona je holka v nitru dobré děvče. Jen se nám jí nepovedlo dobře vychovat, to je naše vina Ludvíku. A nikdy jsme jí neřekli pravdu, že se nám nenarodila, ale že se vylíhla z vajíčka, možná by si pak více vážila slepiček a starala se o ně.

Král: Tak mě tak napadá, musíme poslat posla za čarodějnici do skal. Ta určitě bude vědět, kde princeznu máme hledat.

Královna: Já mám takové zlé tušení, když pukla ta zem, princezna se určitě propadla zpátky pod zem do Slepíčího království. Ludvíku, co budeme dělat? *V tom ke králi a královně přistoupí zahalená baba (čarodějnice)*

Čarodějnice: *škodolibě* Ale, ale, co se nám to přihodilo? Nehledáte slepičku princezničku? Kokodák?

Královna: *radostně vyskočila* Tys nám jí přinesla, řekni, co máš v tom koši? Řekni si, co chceš, všechno ti dáme.

Čarodějnice: Ale kde pak, tadyhle v tom košíčku, mám svojí bílou slepičku. Ta vám snáší vajíčka! Je hodná slepička. Neodmlouvá, ani trochu rozmazlená není a to se přeci cení!

Král: Tak dost těch taškařin babo, platím ti myslím dost, žiješ si královsky a své slovo držím. Tak řekni, co víš, nebo...

Čarodějnice: Nebo co? Usneš Ludvíčku? Chachacha. Nevyhrožuj králi. Také se ti může stát, že tu svojí rozmazlenou holku už nikdy neuvidíš! A možná by se vám tím s královnou ulevilo. Co s takovou ničemnicí, k ničemu není. Jen odmlouvá a parádí se. S ničím vám nepomůže. Jen se dívá, kde najít bohatého ženicha a práce, té se obloukem vyhýbá. Vždyť jí ani žádný princ nebude chtít. Zůstane vám na krku a udělá vám ze stáří peklo.

Královna: Jestli víš, kde je, řekni nám alespoň, že je v pořádku a naživu.

Čarodějnice: Tady vytáhnu z koše kouzelné kolečko, které dobře znáte, uvnitř kolečka uvidíte obraz, kde se vám zjeví princezna.

Král s královnou se dívají do kolečka.

Královna: Já to říkala, Ludvíku, už jí vidím! Je pod zemí ve Slepíčím království! Chudinka, podívej, je zavřená na zámku a musí sloužit slepičí princezně, dělá jí komornou. A podívej, jak je na ní ta slepičí princezna ošklivá! Chudinka naše Jasmínka, takhle se dřít.

Král: No teda, to bych nikdy neřekl, že ta naše holka umí vařit a uklízet. Je úplně jak vyměněná. Co se to stalo? Neodmlouvá, je pokorná a pracovitá. Ale, musíš uznat maminko, že i jako slepice je krásná. A jak kvoká!

Čarodějnice: Tak už dost, musím jít čarovat. Vy si promyslete, co mi dáte, když vám pomůžu princeznu dostat zpátky na zem.

Královna: No počkej, babo, však se nějak domluvíme. Co si žádáš?

Čarodějnice: Když vám pomůžu princeznu přivést zpět, chci celé království i s královskými kurníky. Princeznu si nechte, o tu nestojím.

Král: No ty si se asi praštila babo do hlavy a kde jako budeme bydlet my?

Čarodějnice: To mě nezajímá, třeba na slámě. Dobře to promyslete, bez mé pomoci se vám nepodaří princeznu zachránit a do smrti bude sloužit té slepici pod zemí. A dlouho žít stejně nebude, upracuje se k smrti.

Královna: počkej tedy, dobrá, když ti přislíbíme celé království i s kurníky, jak princeznu zachrániš? Aby to nebyl nějaký podvod!

Čarodějnice: já své slovo plním!

Král: No počkej, Jarmilko, vzdát se království? A kde jako budeme bydlet? Co moje pohodlná postel a královská kuchyně? A služebnictvo? A vybrané pochoutky od našich kuchařů?!!!

Královna: Ludvíku, to si ze mě děláš legraci, ty, bys vyměnil vlastní pohodlí za život své dcery?! Styď se! Babo, plácne se tedy. Za 7 dní jsou Velikonoce, když nám nejpozději do Velikonočního pondělí přivedeš zpět naši dceru Jasmínku, zdravou a v lidské podobě zpět, budiž, ať je celý zámek i královské kurníky tvoje.

Čarodějnice: Já věděla, že se domluvíme. Až ráno, při rozednění, třikrát kohout zakokrhá, utíkejte ke kurníku a dozvíte se více. A teď sbohem, jdu se domů sbalit a už se těším na stěhování na zámek. Chachachacha.

Opona se zatahuje – výměna kulis za chaloupku

Kašpárek před oponou.

Kašpárek: Milé děti, až jsem měl z té babizny strach. Umí různá kouzla, před ní se musí mít člověk i kašpárek na pozoru! Když kohout ráno třikrát zakokrhá, běžel král s královnou ke kurníku. Když tam doběhli, kohout se proměnil v mladého silného chasníka a ten jim řekl, že princeznu zachrání. Král mu poradil, aby si došel k babě půjčit kouzelné kolečko, bez něj by se těžko do Slepíčího království pod zem dostal. Královna chasníkovi, který se jmenoval František Kohoutek, sbalila na cestu nějaké jídlo a s nadějí, že jim tento vyčarovaný zachránce přivede jejich milovanou dceru zpět, mu mávali, dokud nezmizel v dálce. Pevně věřili, že se mu to podaří. Však už se jim po princezně strašně stýskalo. František Kohoutek byl statečný a chytrý chlapík. U čarodějnice si vypůjčil kouzelné kolečko a vydal se na cestu pod zem. Když otočil kolečkem, zem se před ním rozestupovala a on se tak dostal až ke slepičímu království. Jelikož byl díky kolečku neviditelný, podařilo se mu dostat až do zámku. Když se rozhlížel, viděl tam spoustu bílých slepic, nejprve

nevěděl, která by mohla být princezna Jasmínka. Když se ale podíval podruhé, spatřil krásnou bílou slepičku, která ho zaujala natolik, že když se na ní podíval potřetí, byl si jistý, že to je Jasmína a že ji miluje. Vzal opatrně milou slepičku, dal jí pod kabát a vydal se na cestu zpátky. Když je kouzelné kolečko vyneslo až na zem, slepice se proměnila v princeznu Jasmínu. Ta svému zachránci poděkovala a dala mu pěkné políbení.

III. Dějství

(kulisy v chalupě nebo před chalupou, král, královna, princezna, chasník František)

Královna: To jsem ráda, že to tak dopadlo. Sice teď žijeme v obyčejné chalupě, ale máme zpátky svojí milovanou dcerušku! Ať si baba bydlí na zámku.

Princezna: Tatínku, maminko, chci vám moc poděkovat, že jste se pro moji záchranu vzdali všeho bohatství a pohodlí na zámku. Za to, vám slibuji, že se o vás do smrti postarám. Budeme chovat slepičky a jejich vajíčka budu chodit prodávat na trh. Dovolte mi jen prosím, abych si mohla Františka vzít za manžela.

Král: Ale Jasmínko, vždyť je to jen obyčejný kohout! Co ten princ z Kostkového království? Mohli bychom zase žít na zámku.

Princezna: Tatínku, žádného prince nechci, František byl sice kohoutem, ale já se také vylíhla z vajíčka. Prostě jsou slepičky naším osudem.

Královna: Ta holka má víc rozumu než ty Ludvíku, přestaň taky jednou myslet sám na sebe a své pohodlí. Vezmi si sekeru a jdi naštípat dříví, pak na tebe přijdou zajisté lepší myšlenky.

Král: Cooožeeee, pracovat?

František: Ale pane králi, dříví naštípu sám, běžte si sednout na zápraží a pozorujte koledníky, jsou dnes přeci Velikonoce.

Král: No tak dobře, Jasmínko, vem si pro mě za mě Františka za muže, jen když nebudu muset pracovat. A kousek mazance by tady na mě nezbyl?

Princezna: Ale zajisté tatínku, vemte si, co hrdlo ráčí, mazanec, beránek nebo dobré vajíčko.

František: Vážená paní královno, vážený pane králi, ptám se vás tedy, zda mi dáte Jasmínku za manželku. Slibuji, že ji budu chránit a milovat do smrti a o hospodářství se pěkně starat.

Královna: Ale jaký pan král a královna, říkej nám Ludvíku a Jarmilo. A do týdne vystrojíme pěknou vesnickou svatbu.

František: A co kouzelné kolečko?

Královna: To vrátíme zpátky čarodějnici, my už ho nikdy potřebovat nebudeme.

Necháme z vajíček vylíhnout kuřátka a budeme chovat hodně slepiček.

Jasmínka: A maminko, už víš, proč slepičky na zámku snášeli méně a méně vajíček, protože je pan komoří kradl.

Král: ten lotr!

Královna: Ale, to už je teď jedno, co bylo, to bylo, hlavně ať se nám a našim slepičkám pěkně daří.

Opona se zatáhne

Kašpárek: Tak to vidíte, milé děti, všechno dobře dopadlo, jako v pohádce.

Princezna se polepšila, našla si hodného manžela, král méně lenošil a královna byla ráda, že tomu tak je. Svatba byla veliká a po svatbě se Jasmínce s Františkem narodila krásná zdravá dvojčata, holka a kluk. Šťastně si všichni v chaloupce žili a byli rádi, že se mají.

Čarodějnice zůstala bydlet na zámku, ale protože se o zámek vůbec nestarala, brzy jí stejně spadl na hlavu a ona se musela přestěhovat zpátky do skal. Když se tam vracela, ztratila po cestě kouzelné kolečko. Takže nikdo teď neví, kde je. Kdybyste ho náhodou někde našli, můžete se pak vydat na návštěvu pod zem do Slepíčího království. Tak mi pak napište dopis, jaké to tam bylo. Na obálku napište Kašpárek, adresa: Loutkové divadlo, poštovní směrovací číslo 777. Tak se tu děti mějte krásně, buďte hodné, ať nedopadnete jako princezna Jasmínka. Já už musím běžet zase do jiné školky, vyprávět další pohádku o růžovém prasátku. Ahoouuj...